

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558212144/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

mere, end jeg og du faaer at vide i hundrede Aar, og han havde Ret den Gamle: det Guddommelige viser sig kun for os som en mørk Tale, som et Billede i Speilet – men den, hos hvem det sande Billede opgik, skal allerede her see det Skjønneste, Aasyn mod Aasyn.»

«I udlægger vel slig forblømt Tale paa eders egen Vis, Herre Konge! – svarede Junker Strange – og deri troer jeg, I gjør Ret; men for at komme tilbage til eders Spørgsmaal, saa maa jeg med Sandhed tilstaae, at I ikke har ladet os savne Beviser paa eders Mandhaftighed. Er I endog, som man siger, ikke blind for Qvindeskjønhed, men en ridderlig Beundrer af alle skjøne Piger, Køner og Enker – saa har I hidindtil dog mere viist det i Ord, end i Gjerning. I har endnu ikke lagt Jer paa den lade Side for at bortdrømme eders Ungdom i blødagtig Elskov; dog kunde maaskee Folk og Land beklage sig over, at I – ikke blot for Krigstog og Seiervindinger, men tildeels vel ogsaa for den Hyldest, I har ydet en vis smuk Enke – forglemmer at give Landet en Dronning og de store Valdemarers Navn og Krone en Arving.»

Valdemar rødmede. «Altsaa er du ogsaa af den fast almindelige Mening, at jeg bør fornæie mig – sagde han – uagtet det sidste mslykede Forsøg paa at gjøre mig til Slave af en statsklog Forbindelse?»

«Det er mit og hele Danmarks Ønske, Herre Konge!»

«Nu vel! saa skaf mig Prindsesse Margaretha af Bøhmen til Brud! og jeg vil intet Øieblik betænke mig. Det er gjerne Kongers og Fyrsters Tilskikkelse at maatte beile uden Elskov og for Landets Vel at lade sig lede iblinde til Brudeskamlen; lyver imidlertid ikke dette Billede – her tog han det rask og bestemt frem – saa kan der nu maaskee med mig skee en Undtagelse i dette Stykke; thi jeg vil ærlig tilstaae dig det, jeg har i disse sidste Dage, trods alle dine gode Tanker om min Mandhaftighed, ikke stort tæukt paa anden Erobring og Besiddelse, end denne skjøne Prindsesse. Gjør dig derfor strax rede, brave Strange, og drag til Bøhmerland for mig! bring Kong Primislaus min broderlige Hilsen, og giv dig Mine af at være kommen for at underhandle med ham om Pagt og Forbund mod de urolige nordtydske Fyrster og mod de hedenske Liflændere! Men tag dette Billede med dig! – jeg skaller mig nødigt fra det, og du svarer mig til det som min Øiesteen. – Giv noie Agt paa, om det er en tro og virkelig Efterligning af Prindsesse Margaretha! Finder du, som jeg haaber, at hun ingen af de Skjønheder mangler, som du her finder afbilledede, og at

Rygget ikke farer med Tant i hvad det melder om hendes Dydelighed og elskelige Skikkelse, saa udforsk nøie hendes Sindslag til mig, førend du melder et Ord om min kjerlige Hu til hende! og mærker du, at det er sandt, hvad Hermand Balke engang i halv Spøg lod sig forlyde med, at jeg har et godt Navn og staaer vel anskreven hos den skønne Kongedatter, saa indled Sagen med hende og Faderen med den Klogskab og Føinhed, jeg tiltroer dig, og saaledes, at du, hvis et Afslag kunde befrygtes, itide kan dreie af og træde tilbage, uden at bringe mig et Svar, som vilde krænke min kongelige og ridderlige Ære!»

«Et vanskeligt Hverv, min Herre og Konge! – svarede Junker Strange og trak paa Skuldrene – jeg skal altsaa baade beile og ikke beile for Eder, baade skaffe Eder en Brud og staae inde for, at hun behager Eder, naar I seer hende, og at ikke Vinden imidlertid vender sig, og I forandrer eders Tanker. Kun i dette Stykke stoler jeg ikke paa eders Standhaftighed, Herre Konge!»

«Gudsød! vil du fornærme mig, Strange! – sagde Valdemar heftigt og foer op – vil du gjøre mig til et ustadigt vankelmødigt Barn, som ikke selv veed hvad det vil?»

«Jeg adlyder punktig, Herre Konge! det forstaaer sig – svarede Junker Strange og bukkede – bliver I vred, tør jeg intet Ord sige mere. Jeg glæder mig af Hjertet til eders Beslutning, og det vistnok lykkelige Valg, I har truffet; men erindrer I, Herre! hvorledes I var tilmode, da Forlovelsen med Keiserens Søster var bragt istand – og hvor let om Hjertet I blev, da I var vis paa aldrig at see hende?»

«Det var en anden Sag, Strange! den gang griber jeg ikke efter Lykken iblinde og den gang er I Hjertet med i Spillet.»

«Øinene, Herre Konge! dog kun paa anden Haand, som jeg seer, og Ørene og den Billedbog, I er fød med i Hovedet – men jeg seer I bliver vred igjen, Herre! jeg tier og adlyder; men advaret Eder har jeg. Vogt kun eders Hjerter i ni Uger! Var det ikke bedst, om I beholdt Billedet? Herre Konge!»

«Troer du, jeg er slig en Træl af mine Øine – og saa kold og phantasielos, at jeg nogensinde kunde glemme dette Ansigt, om jeg saa aldrig saa det mere i Verden? – Tag det! – jeg skal vise dig, at jeg ogsaa i dette Stykke er standhaftigere, end du troer. Endnu et Blik kun i disse Øine! – see saa – forvar det nu! – det Engleasyn skal nu ingen Lysets eller Mørkets Aand udslette af min Sjæl!»